

זמני כניסת החג ויציאת השבת
עפ"י לוח עתים לבניה

בני ברק	ירושלים	נתיבות	הדלקת נרות
19:03	19:03	19:10	19:03
20:23	20:20	20:21	20:21
21:07	21:04	20:53	20:53

סוכות שלם ציקנות

גיליון 11

פרשת נשא תש"פ | חג השבועות | יש לשמור על קדושת הגיליון!

קוה אל ה'

פנינה לנשמה

ריח של שבועות באוויר, ריח של קבלת התורה...

חג בו זכינו לחיי עולם – חיים המלאים בתוכן, חיים עם תכלית, חיים בהם יש משמעות ומטרה לכל צעד ושעל. זה היום בו הפכנו מעם ככל העמים, חלק ממשפחות האדמה, לעם נבחר- עם סגולה. בחג זה נשתנו סדרי העדיפויות, חייו של היהודי הפכו להיות מקשה אחת עם התורה הקדושה. היא זאת שמכתיבה לו את כל סדר יומו, את מאכלו ומשתהו, על פיה קובע הוא את שעות השינה והקימה, את החגים והמועדים. התורה, כלי חמדתו של הקב"ה הפכה להיות חלק מרכזי ביומו של היהודי, כשכל רגע פנוי מנוצל להגות בה ולהתבשם מאורה, ללקט פניניה ולהתעמק בסודותיה. השאיפה של כולנו היא להקים "בית של תורה" על זה תפילותינו וייחולנו. אנו צריכים להגדיר לעצמנו בכירור, מהי ההגדרה של בית של תורה, איך נראה בית כזה? איך הוא מנוהל? איך הוא מתוחזק? מהם הדברים שיבנו ויחזקו בית כזה, בית שאנו כל כך רוצים להקים, ומהם הדברים שחלילה וחס הורסים ומחריבים בית כזה...? אפשר להגדיר זאת במשפט אחד: בית של תורה הוא בית המנוהל אך ורק לפי חוקי התורה!

בית בו הסמכות העליונה היא התורה... בית בו הסמכות הבלעדית היא התורה ונושאי דיגלה...

יתכן בית שהוא גם מנוהל על פי תורה, אך לא רק על פיה כשלפעמים יהיו סמכויות אחרות כמו – המודרניזציה והקריירה... שהם יקבעו את סדרי הבית. בית כזה אינו בית של תורה. יש בו אולי מוטיבים מהתורה, אבל לתואר החשוב 'בית של תורה' הוא לא יזכה...

בית של תורה הינו בית שמנוהל על פי התורה אף במחיר של וויתורים כואבים, זהו בית שלא יכנס בו דבר הנוגד אפילו דבר קל שאסרה התורה או נושאי דיגלה. בית של תורה הוא בית בו סגנון הלבוש והדיבור, האכילה והחופשה הוא אך ורק אם הוא תואם את דרך התורה...

לאורך ההיסטוריה ראינו הרבה שניסו לשלב בין חיים שטחיים ורדודים, חיים בהם הגשם והנהנתנות עמדו בראש, לבין חיים של תורה, זה החזיק מעמד דור או שניים לכל היותר, כשצאצאיהם או שהתחזקו וחזרו לדרך האבות או שלצערו ירדו לגמרי מן הדרך. אי אפשר לחיות בחיים של כלאיים, חיים של אור וחושך המשמשים בערבוביה. רק אלו שבאמת משתדלים שביתם יהיה זהב טהור ללא סייג ופגם – זוכים להרגיש את הנועם, השלווה והתענוג של החיים על פי התורה, כל עירוב של חול כל עירוב של איסור – פוגם בכל היסוד, בכל המבנה...

אנו עדים להתפתחויות טכנולוגיות בכל התחומים, כשהכול מנוצל לטוב ומוטב. יש היום מכשירים אלקטרוניים כמחשבים נגנים וכו' היכולים לשמש לשיעורי תורה בכל מקצועות התורה, ומנגד אותם מכשירים יכולים להביא אל עברי פי פחת ברגעים ספורים...

למה הדבר דומה, למכירת חיסול בה מעמידים את הקופה מחוץ לחנות ברחובה של עיר. הסחורה גלויה לעין כל ורק צריך לבוא ולקחת. אנו בדור עיקבתא דמשיחא. אנו מתקרבים לסוף. כל צד מציע את מרכולתו: צד הקדושה נותן את כל האפשרויות לגדול בתורה ולחנך דורות עם שפע והרחבה שלא היו מעולם. כדי לזכות ללמוד בישיבה לא צריך לאכול "טעג" ואין צורך לישון בעזרת נשים, הכול מסודר ומאורגן על הצד היותר טוב.

מנגד, הצד שכנגד, עורך גם הוא מכירת חיסול משלו, כשכל הטינופת והזוהמה שבעולם נמצאים בהישג יד בלחיצת כפתור (-מקש). צריכים להיות ערניים וזהירים לדעת מה לקנות וממי. ביתנו – מבצרינו ואנו צריכים לשמור עליו מכל משמר, שרק דברים שרוח חכמים נוחה מהם יכנסו לביתנו. (דרשו - הרב פנחס ברייער שליט"א)

חג מנוח ולבת יסיד!

רות – אמה של מלכות

רות המואביה, בזכות צניעותה זכתה שממנה יצא דוד המלך ע"ה וממנה גם יהיה מלך המשיח לעתיד לבוא בקרוב מאוד! במדרש רות רבה (פ"ד, ו) מתואר שרות דקדקה על כסוי כל אורך הרגל בכל המצבים בניגוד להנהגת שאר הנשים שם שלא הקפידו בזה. וזו לשון המדרש: "כל הנשים מסלקות (מגביהות) כליהם (בגדיהן) וזו משלשלת כליה", וביארו המתנות כהונה והעץ יוסף (על המדרש) שכל הנשים הגביהו בגדיהן עם החגורה למען יהיה קל ללכת, ורות לא הגביהה את בגדיה אלא להיפך, 'שלשלה כליה' האריכה את בגדיה. מבואר אם כן, שכל הנשים אמנם הלכו בשמלות ארוכות כל כך, עד שהיה מפריע להליכה ולכן הוצרכו להגביהן קצת, ורות הקפידה שלא להגביה בגדיה בכל מצב.

כתוב במגילת רות (פרק ב' פסוק ה'): "וַיֹּאמֶר פְּעוּז... לְמִי הַנְּעֻרָה הַזֹּאת?" ומפרש רש"י: "וכי דרכו של פועז לשאול בנשים? אלא דברי צניעות וחכמה ראה בה". רות היתה שונה וכולטת בצניעותה.

מכאן למדים שאין חסרון בתוספת צניעות. וכי יעלה על הדעת שבכדי לא לבלוט ולהיראות חריגה, היא על אשה הגרה באזור חילוני מובהק להלך בחולצה חסרת שרוולים? מובן שכל המדברים בשם הצניעות ואומרים שיש להתלבש כפי המקובל הרי הם חוטאים לצניעות. אדרבא, גם אם היא חריגה בסביבתה וכולטת בצניעותה, היא מקדשת שם שמים! (תבורך מנשים)

פינת ההלכה

◆ שוק האשה חייב בכיסוי, ולכן חובה להזהר באורך החצאית/השמלה שיכסה את כל מקום השוק בכל מצב ותנועה בין בהליכה ובין בישיבה וכדומה, וחובה לכסותו ע"י החצאית/השמלה ולא ע"י מכנסים או גרבים מפני שאינם מסווים את צורת השוק.

◆ אורך החצאית - דעת רבים מהפוסקים שמקום השוק הינו החלק שתחת הברך עד הקרסול, ולכן צריך להקפיד שאורך החצאית/השמלה יגיע עד הקרסול, ולכל הפחות שיכסה יותר מחצי האורך שבין הברך לקרסול באופן שיכסה כל החלק התפוח שברגל ע"י החצאית והחלק הקטן שנותר עד הקרסול יכוסה ע"י גרבים אטומות כראוי.

סיפור לשבת

עקשנות משתלמת...

הסיפור המצמרר הבא, התרחש לפני כשמונים שנה. בבית קטן ומט ליפול בשולי וויליאמסבורג שבניו יורק, התגוררה אלמנה יהודיה עם בנה הצעיר, ולא היו לה אמצעים לשולחו לתלמוד תורה, ששכן אז רק בקצה השני של השכונה, מרחק כעשרים דקות נסיעה. כך שהילד גדל והתחנך במוסדות נוכריים, נשמה אבודה בין המוני גויים אמריקאים. רק בשעות אחר הצהריים, לימדה אותו אמו מעט תפילות ומנהגי יהודים, אך יותר מכך לא ידע דבר...

בהגיעו לגיל 12, שמע הילד כי יש מוסדות חינוך לתפארה בהם ילדים יהודים עוסקים בתורה, ואלה ממוקמים בקצה השני של השכונה. בכל לבו שאף להצטרף לילדים העוסקים בתורה בחדווה בשנות ילדותם, אך היה ברור לו שהדבר אינו אפשרי. לאמו אין פרוטה לפרוטה, הנסיעה עולה הון רב – יחסית למושגיה, והימים ימי שיא החורף, ואפילו מעיל אין לו...

ובכל זאת, גחלת הרצון הפנימי בערה בו, לא נתנה לשאיפתו להידחק. הוא החל לדבר על לב אמו כי תסכים לתת לו ללכת רגלית אל המקום בו יזכה לעסוק בתורה, וכמובן שהיא לא מיהרה להשתכנע... אך יסודר בקור הנורא בלי פרוטה בכיס, איך ישרוד ימים ארוכים בסביבה קרה ומנוכרת?!

אך אש הרצון שבערה בעיניו של הילד, סופה שהתלקחה גם בליבה של אמו. היא נענתה לתחנוניו, ואיפשרה לו לצאת לדרך הארוכה, בואכה ה'חיידר' בו עוסקים בתורה. שלג זלעפות יורד על הארץ, ילד קטן כבן 12 מהדס לו בין הקרחונים, יוצא לדרך שאורכה למעלה משעתיים הליכה!

הקור מכה, הרוחות נושבות בעוז, השלג אינו פוסק, ורק ילד יהודי אחד ממשיך לצעוד בעוז ובגאון. גחלת הרצון שבו כבר התלקחה והפכה ללהבת ענק, שהמיסה את השלג וחיממה את לבו לכל אורך הדרך. 'אני רוצה ללמוד תורה, רוצה להכיר את התורה!' – שב ואמר לעצמו פעם אחר פעם, מזורז את צעדיו...

קרוב לשעתיים וחצי הלך הילד, חוצה את וויליאמסבורג מן הקצה אל הקצה. הסוודר שעליו כבר רטוב, עצמותיו רועדות מקור, שיניו נוקשות זו לזו, אך מבטו נחוש, רצונו כנה, בוער מבפנים. הוא מגיע לבניין הת"ת, וחישי מהר ניגש לחדר המנהל, נוקש בדלת בעדינות ובנימוס, וכשזו נפתחה – הוא ממהר להיכנס.

'שלום, אני רוצה ללמוד תורה!' – צפצף הילד לעברו בפנים קורנות, 'עשיתי דרך ארוכה, שעתיים וחצי, כדי ללמוד תורה!' – קורא הילד באומץ ובעוצמה, לנוכח עיני המנהל הנפערות בתדהמה. מימיו לא הגיע אליו ילד בצורה כזו, מעולם לא נתקל בילד גלמוד שהגיע לבד, מבקש לזכות בתורה...

המנהל ההמום לא ידע את נפשו וביקש לעשות סדר: 'לאיזו כיתה אתה מבקש להיכנס? היכן אתה אוזח בלימודיך? על מה אפשר לבחון אותך כרגע?' – שאל מבולבל. אך הילד, מבולבל עוד יותר, רק משך בכתפיו ואמר 'אינני יודע... אינני יודע דבר, אינני יכול להיבחן על כלום. אולי קצת על סידור'...

'סידור? ! ! ! !' – תמה המנהל לעומתו, רק עכשיו הבין עם מי יש לו עסק... 'ראה נא, ידידי הצעיר. סידור לומדים רק בכיתת הזאטוטים ממש, ואתה כבר ערב בר מצוה. לא נראה לי שהדבר מתאים עבורך!' – פסק המנהל, ובכך חשב ששם העיסוק בילד המוזר משהו שנקלע לפניו בעיצומו של יום...

אך כח הרצון של הילד, היה חזק מכל תמיהה של המנהל. 'איך דבר!' – פסק הילד בן ה-12, 'אינני מרגיש כל פחיתות כבוד להיכנס לכיתה הזאטוטים. הרצון להצטרף ללומדי התורה בוער בי, ואם הצעד הראשון ייעשה בכיתה נמוכה – אשירי וטוב לי, אשמח להיכנס לכיתה הזו!'

מהר מאוד הבין המנהל כי אין לו ברירה, הרצון של הילד הזה חזק מכל קושי. הוא נאלץ למצוא תירוץ אחר, ואמר לילד: 'ראה נא, בוא עמי לכיתה הזאטוטים, ותיזכר בעיניך שאין שם מקום. הייתי מכניס אותך לכיתה הזו, אך אין בה כל בדל מקום!' – אמר כמתנצל, וניגש עם הילד לכיתה, מוכיח לו כי הכיתה צפופה עד אפס מקום...

עכשיו כבר הרהר המנהל כי הסאגה הסתיימה, אך למעשה רק אז היא החלה... הילד בהה בכיתה בעיניים לחות מדמעות, הוא השתוקק להצטרף ללומדים בה, אך הבין כי המנהל מסרב לשתף עמו פעולה, למרות רצונו הכנה. בהבדק של רגע עלה בו רעיון, ומעומק לבו השואף והכוסף להצטרף ללומדי התורה, פנה למנהל ואמר:

'הבנתי שאין מקום, ואני כבר שב לביתי. רק אבקש שהמנהל ירשום לי אישור על פרטי כל הסיפור הזה, כי הייתי כאן, ביקשתי להצטרף ללומדי התורה, הייתי מוכן אפילו להיכנס לכיתה הזאטוטים, עשיתי הכל כדי להגשים את שאיפתי, אך לבסוף – אין לי מקום'...

המנהל נעמד על עומדו, המום מהבקשה. 'אישור כזה למה לך?' – שאל את הילד האמיץ.

ללא מורא, נענה הילד ואמר: 'ראה נא. אני יתום, ולבטח ביום שאעלה לבית דין של מעלה, ישאלני אבי למה לא עסקתי בתורה, למה לא עשיתי הכל לזכות בתורה. אם אשנה לו שרציתי, שהתמסרתי, שהתאמצתי, שצעדתי יותר משעתיים ברגל בקור מקפיא, שהסכמתי להתבזות ולהיכנס לכיתה נמוכה, שהתחננתי על חיי התורה בלבוני המנהל – הוא יתקשה להאמין שהיה מנהל יתום שלא נתן לי יד, שלא הושיט לי כתף.

לכן צריך אני אישור בכתב, למען יהיה לי כמה להוכיח לאבי ז"ל כי אמת דיברתי: שאפתי, רציתי, נכספתי, ניסיתי, התאמצתי, התמסרתי, עשיתי הכל – ולמרות זאת נותרתי מחוץ למשפחת לומדי התורה!' – אמר הילד כשעיניו זולגות דמעות חרישיות, עדינות, אציליות...

כשמע המנהל את הדברים, נחרד. הוא הבין את המשמעות העמוקה של סירובו, הבין עד כמה גדול כח הרצון של הילד הניצב לפניו. על אתר מצא המנהל את הדרך להכניס את הילד לכיתה הזאטוטים, שם החל הילד מאלף ב"ת, פשוטו כמשמעו...

במשך כמה שנים שהה הילד באותה הכיתה, גם כשכבר הפך לבחור בר מצוה. כשרונותיו היו חלשים מהמוצא, הוא לא הצטיין בהבנה יתירה, הקשיים עימם גדל נתנו בו את אותותיהם, אבל הוא לא התייאש והמשיך להתמסר לחלומו האחד והיחיד – לעסוק בתורה...

ולמים, כך העיד הגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א שסיפר את הסיפור, הפך אותו ילד לתלמיד חכם גדול, מרביץ תורה לרבים ומוסר שיעורים הנשמעים בשקיקה. כל זאת – לא כי גדל בבית כזה, לא כי היה בן להורים כאלה, לא כי היה בעל כשרונות גדולים וגם לא כי למד במוסדות הטובים ביותר...

כל זאת רק בזכות כח אחד שבער בו – כח הרצון. הכח שהניע אותו ללכת שעתיים וחצי בקור מקפיא, להתעקש עם המנהל, להילחם בהחלטתו שלא לאפשר לו להיכנס לכיתה. וכשכח הרצון כה חזק – אין משהו שיכול לעמוד בפניו!

הבה יקח עימנו את המסר הזה, למען נשכיל ונדע שהכל תלוי בנו. לא בכוחות, לא בכשרונות, לא בסביבה בה גדלנו ולא במי שאנו זוכים ללמוד מהם או עימם. ההצלחה התורנית שלנו בהישג ידינו! – אם נראה בעיני רוחנו את דמותו המתעקשת של הילד, את הלהבה הבוררת בעיניו, את המחסומים ששב וניפץ בדרכו להשגת שאיפתו, ונלמד ממנו שאם נרצה חזק, בכל הכח, בעקשנות, עם נכונות להילחם ללא פשרות על הגשמת הרצון – נצליח בעז"ה.

ביום מתן תורה, הבה נקבל על עצמנו לרצות. לרצות באמת, לא מהשפה ולחץ. לרצות – כולל להתמסר, להתאמץ, להקדיש את מיטב השעות ומירב המאמצים, לא לעשות לעצמנו הנחות. הרצון הזה הוא שיוביל אותנו אי"ה להצלחה הנשאפת!! (דרשו - הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א)

נצור לשונך

לשון הרע ברבים

כשם שאסור לספר לשון הרע ליחיד כן אסור לספר לרבים. ולא עוד, אלא עונו של המספר לרבים חמור יותר, וככל שרוב מספר השומעים כן גדול החטא. לחמרה זו של לשון הרע ברבים שני טעמים: (1) משום שהאדם עליו מדברים מושפל יותר כשמבזים אותו לעיני רבים (2) שהמספר מכשיל אנשים וגורם להם לחטוא באיסור שמיעת לשוה"ר.

שביבי אור

המדה התשיעית – ותשליך במצולות ים כל הטאתם

אם אחד חטא כלפי השני, והרשע הזה נענש ביסורים משמים, לא יגנה אותו וישמח לאידו ויאמר – הנה משמים אתה סובל, אלא כיון שהוא סובל ביסורים, מיד יתנחם וימחל לו, וכמו שכתוב "ונקלה אחיך לעיניך" ופירש רש"י שלאחר שלקה הרי הוא כאחייך, וצריך לאהוב אותו כאח, וכמו שהקב"ה מוחל ומתנחם מיד כשבאים יסורים על בני ישראל. (תומר דבורה)

לקבלת העלון במייל שלחי בקשה למייל: tzniutw@gmail.com. כמו"כ המעוניינת להפיץ את העלון תיצור קשר בפל' 052-7697432.

העלון מוקדש לעילוי נשמת: ר' חיים חטאתו בן ביה ז"ל, ר' יוסף בן ורדה ז"ל, ר' דוד בן רחל ז"ל, ר' עמרם בן פרחו ז"ל, ר' חיים בן רחל ז"ל, רחל בת תמו ז"ל, מזל בת סוליקה ז"ל, עישה בת תמו ז"ל, דינה בת ורדה ז"ל, אושרת בת מרים ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.